

Sabah 7'de kalktım sanırım, şu an geceyarısını bir saat geçmiş ve *kendime* zaman ayırabildiğim ilk dakikaları yaşıyorum.

Nefes almak için yalnız kalması gereken birine fazla ama o kadar da fazla değil. Kızımın, oğlumun, yeğenimin büyümelerini takip etmek için ödenen ufak bir bedel.

Yazı konuları aklıma geliyor, tabii ki, yazısını siperde yazarlar gibi bir yandan da yazıyla mı uğraşsam ama siperde bile bundan daha fazla zaman bulunuyordur, sanırım. Bu yazıları da onlar uyuduktan sonra, ertesi güne zihnim daha temiz uyanayım diye yazıyorum.

Bugün gün boyu dinlediğim masalarda yeni senaryolar yazmak aklıma geldi, yeni sonlar. Daha gerçekçi, hayatı daha iyi anlatan sonlar. Bizim çocuklar *Aslan ile Fare* masalını çok seviyor mesela, kendisini uyandıran bir fareyi affeden aslan bir zaman sonra, avcılarının tuzağına düşüyor. O tuzaktan da bu fare kurtarıyor. Aslan bile olsan farenin yardımına muhtaç kalabilirsin, demek istiyorlar. Bence pek de makul değil, Türkiye (veya Dünya) şartlarında fare bir defa ipten kurtulduğunda o aslanın civarına yaklaşmaz. İyilik de böyle karşılık beklenerek yapılmaz, o kadar *güç farkı* bulunan insanların arasında bir *karşılıklı iyilik* olması zordur...

Bir de *Aşık Aslan* var, bunda da kızına talip olan aslana, kızını vermemek için önce dişlerini ve pençelerini söktürüyor kızın babası. Aslan da *saf saf* şimdi hazırım diyor, pençesiz ve dişsiz. Kızın babası daha sonra bu aslanı dövüyor ve kızını vermiyor... Ben bu hikayenin bu şekilde etmesine karşı değilim, eğer karşında dişinden ve pençesinden feragat edecek bir aslan varsa, evet, güzel bir taktik. Ancak kızın burada tamamen edilgen bir eşya gibi olması kafamı karıştırdı. Babası talibini dövdükten sonra kız acaba kaçmış mıdır? Bunu merak ediyorum masalı her dinlediğimde.

Bu masalların çoğunun gerçek dünyayla bir şekilde bağı var, oradaki durumları anlatıyor. Herkesin bildiği altın yumurtlayan tavuk hikayesini doğru dinlemek, doğru anlamak mesela mühim. Diyelim bir insan sizi *arkadaş olarak* seviyorsa, onun içinde *bir sevgi fabrikası* olduğunu düşünüp, *bu arkadaşlığı bana veriyorsa, sevgi hazinesine de sahip olurum* dememek lazım. Veyahut bir adam, bir şekilde bir evi iyi geçindiriyorsa, *bu adamı kesersem, bu zenginliğin bir kısmı da benim olur* dememek lazım. Altın/sevgi/geçim yumurtlayan tavukları bir defa kesiyorsun ama sonrası hep benzer, pişmanlık.

İnsan *böyle çocuk masallarından ne öğrenebilirim ki?* diyor ama naçizane çoğu *felsefe* yazısından daha çok şey öğreniyorum bu masallardan.